

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 26. maj 2014, številka 5, letnik III

Pomembno ohranjanje običajev

Prijetne priprave na jurjevanje

Zelen'ga Jurja vodimo ...

Evropska vas: Vsestransko zadovoljstvo

Evropski novinar

»Bom dobil plačano, če nastopim?«

Intervju s 6Pack Čukurjem

Evropa v Celju

Evropska vas v Šentrupertu

Intervju z Laro Drnovšek: »London izbije zrak iz pljuč in jih tudi napolni«

Uspešni čebelarji

Mladi raziskovalci

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 26. maj 2014, številka 5, letnik III

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Saša Klezin, Nika Novak, Ana Blatnik, Taja Jančič, Jakob Pirš, Katja Pajk, Nataša Grešak, Špela Štor, Anita Blatnik, Ajda Kostevc

Naslovnica: Aleks Brižič

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

JURJEVANJE

Zagotovo odgnali zimo

24. aprila se je naša šola udeležila že 25. jurjevanja. Vzdušje je bilo kot vedno zelo dobro in fantje, dekleta ter učiteljice z razredne stopnje so se več dni pripravljali na ta dogodek.

Fantje so s pomočjo staršev, dedkov, babic in sosedov izdelovali rogove, dekleta pa so nabirala rože in izdelovala šopke ter venčke. Na dan jurjevanja so bili vsi pripravljeni in neučakani, kdaj se bo začelo zares. Sprevod po laških ulicah so spremljali tudi glasovi harmonike in z navdušenjem smo krenili na pot. Ljudje so že čakali na pločnikih in si z veseljem ogledovali Zelenega Jurija ter opremo ostalih učencev.

Pred pivovarno je sledil prvi nastop. Zapeli so pesmi, zaplesali, Zeleni Jurij pa se je sprehodil med občinstvom. Pot se je nadaljevala po ulici nad šolo do trgovine Tuš, kjer je sledil še en

nastop. Nato smo se odpravili do Aškerčevega trga. Spet so sledili plesi in pesmice. In ker rogovi še niso izgubili zvoka, so tako še dodatno naznanjali prihod pomladi. Končni del je sledil na občinskem dvorišču. Tam so bile postavljene stojnice in program se je začel, kot bi mignil. Fantje so se udeležili tekmovanja za največji in najglasnejši rog, dekleta pa so razdelila še zadnje šopke. Čas je bil, da se vsi zberejo v krogu, saj je sledil ples. Potem so usmerili žaromete še v Zelenega Jurija, ki si zasluži vso pohvalo za dobro opravljeno delo. S skupnimi močmi pa nam je, glede na vreme sodeč, uspelo odgnati zimo, zato vsi skupaj že pozdravljamo pomlad.

Taja Jančič in Ana Blatnik

KOMENTAR

Tako in tako je konec!

Zeleni Jurij. Kdo se ga ne spominja. Nekako je zaznamoval naša otroštva. Dekleta so oblečena v prikupne oblekice in imajo košare polne dišečih rož in fantje so kot pastirji z rogovi. Tako zanimivo je bilo v mlajših letih hoditi po mestu, prepevati pesmi in deliti rožice. Nato je bilo v petem razredu tega konec, kar se mi je takrat zdelo nekako čudno, ni bilo več tega dneva, ki je tako zanimiv. Bilo je konec. A če zdaj pogledam nazaj, se mi zdi nekako prav, da se to konča s četrtim razredom. Takrat imamo namreč učenci še nek odnos do tradicije, odnos do stvari, ki so našim prednikom pomenile ogromno.

Si predstavljate, da bi se devetošolci udeležili jurjevanja? Mogoče bi tri dekleta prinesla s seboj kakšno rožo, a oblečen tako ali tako ne bi bil nihče, ker bi nas bilo sram. Rogovi?! To pa sploh

ni vprašanje. Morda bi namesto rogov imela kaj drugega, kar pa zagotovo ni tradicija.

Na nek način je vse skupaj zanimivo. Ko smo mlajši, tradicijo spoštujemo, obenem pa se nam zdi še super, da počnemo nekaj, kar so počele že generacije pred nami. Nato pride obdobje najstništva. Zgodovina? Pfff, sej tega je tako konec! Raje bi pogledali, kaj še lahko naredimo, da se bomo sami vpisali v zgodovino. Nato se pri 25, 30 letih ljudje začnemo zavedati, da pa morda zgodovina ni čisto brez pomena, da morda res šteje. Takrat se večina začne udeleževati zgodovinskih dogodkov, obiskuje muzeje in si ogleduje starine. Pravijo, da nikoli ni prepozno, vendar bi brez zaničevanja vseeno lahko šlo. Kaj menite?

Taja Jančič

JURJEVANJE

Pomembno ohranjanje običajev

Ogleda spreveda se vsako leto udeleži veliko ljudi. Tudi letos ni bilo nič drugače. Nekateri so veselo iskali svoje otroke, vnuke, nečake, da bi jih fotografirali z rogom, ki so ga pomagali narediti, spet drugi so se razveselili šopka, ki so jim ga poklonila dekleta. Midve sva se sprehodili okoli in nekaj mimoidočih povprašali o jurjevanju.

Marina Pokleka

Kaj vam pomeni jurjevanje?

Jurjevanje je lep star običaj, ki pove, da v deželo prihaja pomlad. Včasih je bil to znak, da po svetem Juriju lahko odženejo živali na pašo. Torej je praznik, ki združuje lepo s koristnim.

Ali ste se sami udeleževali takšnih stvari v otroštvu?

V otroštvu ne, ker tega takrat ni bilo, sem pa vrsto let sodelovala pri folklori in poznam stare običaje.

Mislite, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Da, vsekakor.

Jaka Kovač

Kaj ti pomeni jurjevanje?

Je star običaj, pri katerem Zeleni Jurij prosi »špeh«, jajca ...

Ali si v otroštvu tudi ti hodil na jurjevanje?

Seveda, na razredni stopnji vsako leto.

Ali misliš, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Mislim, da je pomembno, da se ohranja.

Katja in Andrej Renko

Kaj vam pomeni jurjevanje?

Vsekakor je pomemben običaj, saj je Jurij znanilec pomladi, svetnik, pri čemer pri tem otroci »občutijo« stare običaje.

Ali ste se sami udeleževali takšnih stvari v otroštvu?

Sama se kot otrok nisva udeleževala, saj tega takrat na Reki ni bilo.

Mislite, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Vsekakor.

Olga Hostnik, Melita Krašek, Sonja Hajre (odgovorile so skupaj):

Kaj vam pomeni jurjevanje?

Mislim, da je zelo pomembno, saj se v Laškem nekaj dogaja in jurjevanje je tradicija.

Ali ste se sami udeleževali takšnih stvari v otroštvu?

V Celju takšnih dogodkov ni bilo in je prav paša za oči videti kaj takšnega.

Mislite, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Da, seveda.

Franc Zdolšek**Kaj vam pomeni jurjevanje?**

Je del tradicije in našega dela Slovenije. Zelo lepo je, da se ti običaji, še posebej pri mladih, ohranjajo.

Ali ste se sami udeleževali takšnih stvari v otroštvu?

Takrat tega ni bilo, to se je šele pred nekaj desetletji začelo uveljavljati, ko smo začeli tudi preteklost bolj spoštovati.

Mislite, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Mislim, da je pomembno, da se ljudje zavedamo svoje zgodovine, saj imamo na takšen način po mojem mnenju zagotovljeno tudi lepo prihodnost.

Ljudmila Pušnik**Kaj vam pomeni jurjevanje?**

Jurjevanje je zelo pomembno, pri čemer gre za dva različna, vendar vsekakor zelo velika pomena. Na dan svetega Jurija kličemo pomlad in s tem ohranjamo tudi tradicijo, ki je v Laškem prisotna že 133 let. Drugače pa je pri nas letos srebrni jubilej, 25. leto, in pri tem se učenci učijo – kako izdelovati venčke, rogove ... Praznik mi pomeni nekaj lepega, zato mislim, da je dobro, če se ohranja.

Ali ste se sami udeleževali takšnih stvari v otroštvu?

Takrat ko sem bila jaz v osnovni šoli, niso imeli stvari organiziranih na takšen način, kot je to zdaj.

Mislite, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Na vsak način, to je treba nadaljevati še nadaljnjih sto, dvesto let ali še več.

Marko Sajko**Kaj vam pomeni jurjevanje?**

Absolutno nekaj pomembnega, saj se tako ohranja tradicija.

Ali ste se sami udeleževali takšnih stvari v otroštvu?

Kot otrok takšnih možnosti nisem imel, jurjevanja, v kolikor mi je znano, v Velenju sploh ni.

Mislite, da je pomembno, da se takšen običaj ohranja?

Tradicijo naših prednikov je treba ohranjati, po tem se ločimo od ostalih in mislim, da je to zelo pomembno.

Ana Blatnik in Taja Jančič

Foto: Jakob Pirš in Jan Sajko

»Svetega Jurja vodimo, za jajca, špeha prosimo.

Sveti Juri orožnik, bodi ti naš pomočnik.

O svetem Jurju maša je dobra kravja paša.«

JURJEVANJE

Prijetne priprave na jurjevanje

Tudi letos smo odšli med učence razredne stopnje in jih povprašali, kdo jim je pomagal pri pripravi na jurjevanje in kako se počutijo.

Si vesel, da si ravno ti letošnji Zeleni Jurij? Kaj ti je najbolj všeč na kostumu? Kakšno se ti zdi jurjevanje?

Davor Klezin – Zeleni Jurij: Čeprav je obleka kar težka, sem zelo vesel, da so mi letos zaupali vlogo Zelenega Jurija. Pri kostumu mi je najbolj všeč palica. Jurjevanje se mi zdi super, saj takrat nimamo pouka.

Kdo ti je naredil palico? Kakšno se ti zdi jurjevanje?

Luka Pavčnik: Prijatelj mi jo je posodil. Jurjevanje se mi zdi super, ker hodimo naokrog in dobimo sladkarije.

Kdo ti je pomagal pri pripravi na jurjevanje?

Eva Zeme: Pomagali sta mi mami in babica. Mami in jaz sva nabrali rože in naredili venček. Babica pa mi je naredila piščalko.

Kdo ti je pomagal pri izdelavi venčka in šopkov?

Hanja Zulić: Ati mi je naredil venček, mami pa šopke.

Kdo vama je pomagal pri pripravi na jurjevanje? Kje sta dobila klobuke?

Žan in Matic Lokovšek: Pomagal nama je ati. Ko sva bila še majhna, nama je klobuka sosed prinesel z Velike Planine.

Imaš zelo lepo pastirsko kapo. Kje si jo dobil?

Jure Šantej: Od mamice, ki jo je imela še kot otrok. Potem sva z atijem šla v gozd in okoli nje samo ovila bršljan.

Kdo ti je pomagal pri pripravi na jurjevanje? Ti je Zeleni Jurij všeč?

Tjaša Gorišek: Pri pripravi sta mi pomagala mami in dedi. Zeleni Jurij mi je všeč, ker pojemo, plešemo in hodimo po mestu.

Kje si dobil vse te stvari za obleko pastirja?

Dejan Kolšek: Palico sem dobil v garaži, klobuk na podstrešju, vse ostale stvari pa tudi v omari.

Katja Pajk

FOTOREPORTAŽA

Zelen'ga Jurja vodimo ...

Foto: Jakob Pirš

EVROPSKA VAS

Vsestransko zadovoljstvo

Kot vsako leto smo tudi letos sodelovali pri projektu Evropska vas, katerega zaključna prireditev je bila v Celju. Naša šola je predstavljala majhno državico Luksemburg.

V Celju smo na Krekovem trgu postavili svojo stojnico enako kot ostale šole iz naše regije. Četrtošolci naše šole so izvirno naslikali luksemburške gradove, naredili zastavice (ki so jih vsi mimoidoči z veseljem vzeli), kazala in nalepke, napis iz hama perlic, spekli značilne slane prestice ... Za okras so zraven postavili še drugo vrsto prest, pri čemer je mnogo ljudi zmotno mislilo, da so tudi za pod zob.

Ko je dopoldne začelo deževati, smo že mislili, da nam bo vreme pokvarilo ves dan, a je na srečo kmalu dež ponehal. Mimo so prihajali radovedneži in si ogledovali stojnice. S sošolko Špelo sva jih nekaj tudi povprašali o tem dogodku, kaj si mislijo o njem, katera stojnica jim je najbolj všeč ...

»Najbolj mi je bila všeč stojnica države Slovenije, saj jo predstavlja naša šola. Od izdelkov mi je bila najbolj všeč potica, ker je bila zelo dobra. Vzdušje se mi zdi zelo veselo,« je omenila ena od mimoidočih. Nekaterim se je poleg lepe stojnice in njenega videza zdela zelo pomembna tudi komunikacija, za katero smo se vsi poskušali čim bolj potruditi: »Zdi se mi, da so se šole zelo lepo potrudile pri predstavitvi držav, predvsem iz delovnega vidika. Predstavljajo kulinariko,

umetnost, življenje ... Nekateri izpostavljajo tudi šport. Res težko bi se odločila, katera država mi je najbolj padla v oči. Predvsem pa je pomembno to, kako otroci in dijaki komunicirajo z mimoidočimi, kako privabljajo obiskovalce. Včasih le podoba ni dovolj, treba je tudi pritegniti ljudi. Meni je recimo zelo ljuba država Združeno kraljestvo, ker sem profesorica angleščine in so mi všeč jezik, kultura in podobno. Tukaj smo s šolo letos drugič.«

Na prireditvi je bilo veliko ljudi vseh starosti, pri čemer so si vsi z zanimanjem ogledovali države in njihove značilnosti. »Tukaj sem prvič in najbolj mi je bila všeč stojnica Slovenija, saj sem pri njej dobila dišeče vrtnice!« je povedala še ena obiskovalka Evropske vasi.

Zdi se nam, da so se šole resnično zelo potrudile in med njimi je seveda vladala rahla tekmovalnost, a v mejah normale seveda. Tako se je zdelo tudi drugim ... »Nisem si še čisto vsega pogledala. Bila bi pristranska, če bi rekla, katera stojnica mi je bila najbolj všeč. Se pa vidi, da so se učenci in učenke zelo potrudili.«

Evropska vas je zelo zabaven in poučen projekt in komaj čakamo na naslednje leto, da se ga bomo zopet udeležili!

Nataša Grešak

Foto: Jakob Pirš

EVROPSKA VAS

Evropski novinar

Na dan Evrope, 9. maja, smo se odpravili v Celje. Nekateri smo bili namreč izbrani, da bi opravili delo novinarja. Spraševali smo mimoidoče, učenke in učence pri stojnicah ter tudi slovenskega raperja 6Pack Čukurja.

No, nekateri mogoče ne vedo, tako kot jaz najprej nisem, da so tam stojnice in da vsaka predstavlja državo, ki je članica Evropske unije. Naša šola je predstavljala Luksemburg. A sreča sprva ni bila na naši strani. Začelo je deževati. Dež je kapljal po grajskih stebrih in po zastavicah iz stiropora. Pri tem ni veljal pregovor rana ura zlata ura, saj tistim, ki so prišli kasneje, dež ni uničil nekaterih izdelkov, medtem ko jih nam je! Ena od udeleženk je povedala, da je lani kot novinarka vprašanja lahko postavila pravemu Angležu. Brž sva s prijateljico začeli sestavljati vprašanja v angleščini, nemščini, ker pa se učim italijanščino, ona pa španščino, tudi v napol italijanščini in španščini. Na koncu pa sva spraševali samo po

slovensko. Imeli sva prave raziskovalne akcije, saj se je fotograf ves čas potikal naokrog. Ko pa sva ga končno našli, je naredil v eni sekundi fotografijo in že ga ni bilo več. Ko sva povprašali že dovolj mimoidočih, sva začeli v našo stojnico vdihovati nekaj življenja. Vsakogar, ki je prišel mimo, sva ga zasuli z zastavicami, kazali na knjige in sličice iz Luksemburga. Postali sva pravi profesionalni prodajalki. Ves ta čas pa sva doživljali pravi pekel. Sonce je brez milosti sijalo na najino zadnjo plat. Počutili sva se kot v pečici. Kmalu pa je bilo konec in tudi stojnica ni imela več česa ponuditi ogledovalcem. Domov smo se vrnili veseli.

Špela Štor

Foto: Jakob Pirš

Matija Podbreznik kot lisjak Renart, Špela Štor, Nataša Grešak,
Gašper Seme, Otilija Dremel in Karolina Teršek

KOMENTARJA

»Bom dobil plačano, če nastopim?«

Celoletne priprave, veliko truda in časa, da uspe stojnica. Ko ponosno stopiš prednjo in vidiš nekaj, kar si naredil s pomočjo prijateljev in učiteljic, je trud poplačan. Pa naj še rečejo, da se sodelovanje pri projektu, kot je Evropska vas, ne spleča! »Kaj pa točke? In kaj bom imel od tega?« Nekateri celo vprašajo: »Bom dobil plačano, če bom nastopil?« Odvisno od tega, kaj kdo vzame za plačilo. V časih, ko si marsikdo ne more privoščiti toplega obroka, kaj šele dveh na dan, množično hodimo v McDonald's, ki je kot usojeno na trgu, kjer je vsako leto Evropska vas. Obstajajo tudi ljudje, ki pridejo na ta »festival« pogledat, če je v ponudbi tudi kakšna hrana in če so učenci pripravili kaj »užitnega«. Seveda, zdi se neresnično v časih, ko je na vsakem vogalu Hofer ali postavljajo nov Lidl, ampak kot pravi rek lepo jabolko na vrhu krošnje je kot zvezda na nebu, če ga ne dosežeš. Želimo si ga, ampak smo premajhni.

Tako je Evropska vas poleg zabave tudi zelo zanimiv prikaz tega, kako se ljudje v različnih državah razlikujemo. Ponekod je elektrika pravi prestiž, medtem ko v Belgiji kot za šalo puščajo prižgane luči na avtocestah kar celo noč. To je njihova znamenitost. Prav tako je število fontan v

Angliji vrtoglavo visoko, medtem ko v nekaterih drugih državah pazijo na vsako kapljico vode. Vsaka država je zaradi nečesa edinstvena. Čeprav smo si včasih tako blizu, da se spremo, kdo komu sega v ozemlje in kdo dobi »boljši« del morja, smo zelo različni. Čeprav angleško govorijo v veliko državah, vsaka jeziku da svoj pečat. Z naglasom, s svojimi besedami. Poglejmo Slovenijo. Predstavljajmo si, da rešujemo kviz in ugotavljamo pomen prekmurskih besed prpati, abati, atak, ubrka, bači, bac. Koliko jih ugotovimo? Kdo bi si mislil, da ubrka pomeni kumarica? In ne, bači ne pomeni babica, ampak stric. Beseda bac, ki je dokaj podobna besedi bači, pa ima popolnoma drugačen pomen kot stric. Je žuželka.

Zato se lahko, preden se vprašamo, kakšno bo plačilo za naš nastop, spomnimo, da bo veliko vredno že to, da bomo spoznali nekaj novega. Pridobili znanje, po katerem ljudje v nekaterih državah hrepenijo. Koliko ljudi bi vedelo, kaj pomenijo zgornje besede, čeprav jih vsak dan izgovarjajo naši sodržavljeni? Znanje je vrednota, ki nam je ne more vzeti nihče. Pa naj se še tako trudi!

Ana Blatnik

Že od zgodnjega otroštva

Ste že kdaj v enem dnevu spoznali zanimivosti petnajstih držav? Si ogledali pomembne znanstvenike Velike Britanije in pogledali, kako se ima Pika Nogavička na Švedskem? Vse to je mogoče na Evropski vasi. Tudi letos smo se je udeležili. Zelo zanimivo si je ogledati, kako se osnovnošolci celo leto trudijo in pripravljajo stojnice, iščejo zanimivosti in posebnosti države, ki jo predstavljajo. In nato pride dan D. Učenci postavijo stojnico in se potrudijo, da čim bolje predstavijo državo. Koliko truda je vloženega v to. Vsaka šola pripravi tudi točko, s katero predstavi državo. Mislim, da je prav zato, ker je to nekakšen festival, vzdušje še toliko boljše. Ne gre za tekmovanje za nagrado, priznanje, točke, ni

nobene tekmovalnosti med udeleženci. Prav zato so takšne prireditve najboljše, saj pomenijo sprostitev, zabavo, hkrati pa se učimo o stvareh, ki nam v življenju pridejo še kako prav. Zakaj ni tovrstnih dogodkov več? Večina je samo tekmovanj, kjer res gre vsakomur samo zase ali za njegovo skupino. To pomeni, da nas že od zgodnjega otroštva učijo, da moramo tekrovati med seboj. Potem pa nam rečejo, naj ne bomo tekmovalni. Kako če je pa to tisto, kar nas ves čas učijo? Takšne stvari je po mojem mnenju treba odpraviti in se truditi za to, da bi se tekmovanj udeleževali zaradi sebe in ne zaradi tega, da bi premagali sosedovega otroka, ki se je tudi tricikel naučil voziti prej kot mi.

Taja Jančič

ANKETA

Evropa v malem

Evropske vasi se udeležujejo učenci z razredne in s predmetne stopnje. Vsi pravijo, da je predstavitev kot nekakšna nagrada, ki jo dobijo po dobro opravljenem delu.

Tadej Oberčkal, stojnica Velika Britanija

Zakaj si se odločil za sodelovanje pri projektu Evropska vas?

Ker se imamo super in ker tako vidim, kaj so pripravile tudi druge države.

Kaj ti je pri državi, ki jo predstavljaš, najbolj všeč?

Všeč mi je, da ima veliko znanstvenikov, ki so veliko pripomogli k znanosti.

Tjaša Plavček, stojnica Grčija

Zakaj si se odločila za sodelovanje pri projektu Evropska vas?

Zanimajo me raziskovanje drugih držav in njihove zgodovine in kulture.

Kaj ti je pri državi, ki jo predstavljaš, najbolj všeč?

Ima bogato zgodovino in pestro ponudbo lokacij za raziskovanje.

Mija Malinger, stojnica Francija

Zakaj si se odločila za sodelovanje pri projektu Evropska vas?

Na splošno sta mi všeč Francija kot država in Pariz.

Kaj ti je pri državi, ki jo predstavljaš, najbolj všeč?

Znamenitosti Pariza.

Živa Pudič, stojnica Irska

Zakaj si se odločila za sodelovanje pri projektu Evropska vas?

Vsako leto sodelujem in mi je všeč, ker imamo vedno drugo državo in to predstavlja nek izziv za vse nas.

Kaj ti je pri državi, ki jo predstavljaš, najbolj všeč?

Všeč mi je njihov naglas in to, da ima veliko zelenja.

Hana Cvelfer, stojnica Slovenija

Zakaj si se odločila za sodelovanje pri projektu Evropska vas?

Zelo spoštujemo Evropo in seveda tudi našo državo in smo se na podlagi tega odločili za Slovenijo, kar je bil razlog, ki me je pritegnil k sodelovanju.

Kaj ti je pri državi, ki jo predstavljaš, najbolj všeč?

Všeč so mi hrana in kozolci, ki so posebna znamenitost Slovenije.

Taja Jančič in Ana Blatnik

Foto: Jakob Pirš

EVROPSKA VAS

»Verjemi vase, v svoje delo in v to, kar si«

V okviru Evropske vasi je nastopil tudi velik podpornik dobrodelnosti in eden znanih slovenskih rap pevcev 6Pack Čukur. Po nastopu si je vzel nekaj minutk in odgovoril na vprašanja, ki sva jih postavili.

Dandanes je vse polno projektov. Veliko je takšnih, ki jih ne poznamo tako dobro. Tudi Evropska vas šele pridobiva sloves. Zakaj se vam zdi ta projekt pomemben?

Slovenci se premalo zavedamo, da živimo v veliki skupnosti, ki se ji reče Evropa, in da premalo izkoriščamo vrata, ki so nam odprta. To je eden od projektov, ki pelje k temu, da bi se svoje vloge in svojih možnosti bolje zavedali.

Vsako leto kakšna stvar pozitivno izstopa. Kaj vam je danes tukaj najbolj všeč?

To, da je tukaj veliko ljudi. Kar je dokaz, da so mladi zainteresirani za ta projekt in jih učitelji

spodbujajo k sodelovanju. Seveda mi je všeč tudi vzdušje.

Kaj se vam zdi, da ljudi najbolj pritegne k obisku?

Mislim, da točke mladih, ki jih pripravljajo za to priložnost. Seveda upam, da tudi kakšen takšen gost, kot sem sam.

Vsi vemo, kako dobri ste v zlaganju rim. Bi lahko za konec povedali eno misel ali sporočilo za mlajše kot nekakšno vodilo skozi življenje?

Verjemi vase, v svoje delo in v to, kar si ti. Če se v življenju držiš tega, ne moreš zgrešiti. Mislim, da je to ključ do uspeha.

Ana Blatnik in Taja Jančič

Foto: Jakob Pirš

Ana Blatnik, 6Pack Čukur in Taja Jančič

FOTOREPORTAŽA

Evropa v Celju

Foto: Jakob Pirš

EVROPSKA VAS V ŠENTRUPERTU

Fantje dobijo čokoladno jajce, dekleta slano presto

Letos so učenci v okviru projekta Evropska vas spoznali državo Luksemburg. Najprej so si ogledali risani film, posnet po knjigi Lisjak Renart luksemburškega avtorja Michela Rodangeja. Po ogledu risanega filma so izdelali naprstne lutke omenjenega lisjaka. Z lutkami so tudi uprizorili posamezne odlomke iz risanega filma.

Učenci so spoznali veliko zanimivih običajev in navad prebivalcev Luksemburga. Eden od običajev je, da fantje na četrto postno nedeljo svoji simpatiji podarijo sladko presto. Če je fant dekletu prav tako všeč, mu dekleta na velikonočno nedeljo podari čokoladno jajce. V znamenje te tradicije so učenci izdelali preste iz slanega testa.

Na koncu so se učenci naučili še tradicionalnega plesa na melodijo polke, ki ga plešejo v

najstarejšem mestu Echternach. Vsako leto v tem mestu po ulicah srednjeveškega jedra poteka tradicionalna verska procesija, in sicer na torek po binkoštih. Med plesnim poskakovanjem se fantje in dekleta držijo za trikotne rutice. Učenci so s plesom sodelovali tudi na zaključni prireditvi, ki je bila 9. maja v Celju.

Martina Šolinc

INTERVJU

»London izbije zrak iz pljuč in jih tudi napolni«

Zadnje čase veliko slišimo o mladih, ki odhajajo študirat v tujino. Ena takšnih je tudi Lara Drnovšek, ki je lani oktobra odšla v London, kjer se je zelo dobro znašla. Zato smo jo prosili, ali bi nam o tem povedala kaj več.

Odločitev za študij v tuji državi je velik korak. Kaj vas je pripeljalo do tega in kaj vse ste morali pred začetkom šolanja tam postoriti? Kaj študirate?

Že veliko let sem si želela oditi študirat v tujino, a prvič sem se tega domislila, ko sem na televiziji slišala omembo ene od tujih šol. Takrat sem bila stara trinajst let. Potem se me je ta misel držala vse do zadnjega letnika v srednji šoli. Takrat sem se začela intenzivno zanimati za vpisne postopke in vse, kar spada zraven, a ker sem zaradi strahu odlašala, je vpis potekel. Tako sem se vpisala na naravoslovnotehniško fakulteto na študij oblikovanja oblačil in tekstilij, kar je bilo nekako najbližje temu, kar sem si takrat želela. Po grenki izkušnji sem se tokrat pozanimala prej ... V Veliki Britaniji vpisi potekajo januarja, postopek pa je veliko bolj zapleten in zahteva več priprav kot v Sloveniji.

Celotna prijavnica je na spletni strani UCAS, kjer je vse tudi podrobno pojasnjeno. Vnesti je treba določene podatke in vključiti tudi motivacijsko pismo ter reference – slednjih nisem uspela dobiti. Kljub temu sem bila povabljen na razgovor, kjer so me podrobneje povprašali o motivacijah za ta študij in o prejšnji izobrazbi ali izkušnjah. Pri umetniških smereh je treba prinesiti tudi »portfolio«, medtem ko za druge smeri pridejo v poštev avdicije. Za prvi razgovor sem odletela v Anglijo z letalom, pri čemer sem bila prvič popolnoma sama v tuji državi, poleg tega sem pristala zvečer, torej sem prišla v mesto v nevarno poznih urah, v trdi temi (kolikor temno je pač lahko v mestu) in dežju. Razgovor pa je bil dosti bolj prijazen kot vreme – v šoli sta me v majhni sobici pričakala nasmejana

predstojnica programa in eden od predavateljev, ki sta zelo prijetna in odprta do tujcev.

Za drugi razgovor pa sem dobila priložnost, da ga opravi preko Skypa, in to možnost sem z veseljem izkoristila, da bi se izognila stroškom in mrkim pogledom takratnih predavateljev v Ljubljani. Ker sem tudi Skype takrat uporabljala prvič, ni šlo brez zapletov. Kamera je odločno sabotirala med pogovorom s profesorjem, ki na srečo tega ni štel za slabo. Na koncu mi je povedal, da mi bodo verjetno ponudili mesto. In

zdej v Veliki Britaniji študiram umetnost in oblikovanje zvoka.

Čeprav je bilo iz tega vidika že veliko bolje, kot je kazalo na začetku, sem morala zaprositi za posojilo, saj šolnina znaša 9.500 evrov. Poleg tega je bilo do konca avgusta treba odposlati še vsa dokazila o mojih novih ocenah iz Ljubljane, torej sem morala opraviti vse izpite pred poletjem in nazadnje pridobiti še dokazilo o znanju jezika. To se je izkazalo za bolj težavno, kot sem pričakovala. V Ljubljani so bila vsa mesta za izpit že

zasedena, zato sem, ker se mi je mudilo, morala test opravljati v Trstu. Ko sem prejela še potrdilo, da so mi odobrili posojilo, sem morala samo še najti sobo – nekje. Spet sem brezglavo iskala, ampak na srečo ima ta univerza svoje kampuse, kjer zdaj stanujem. In še vedno popolnoma ne morem dojeti, da sem prišla do sem.

Danes nam je omogočano šolanje v mnogih državah. Zakaj ravno London?

Ne vem, zakaj ravno London ... Nisem bila tako pragmatična, da bi sedla pred zemljevid in na podlagi izločanja izbrala najboljši kraj. Ta želja je bila prva v seriji zelo spontanih odločitev, ki so me pripeljale do tu, kjer sem trenutno.

Koliko časa se že šolate tam?

Zdaj sem v prvem letniku, kar pomeni, da sem v Londonu od oktobra lani.

Sprememba okolja in običajev ne ugaja vsakomur. Kako ste se spopadali s tem in katere spremembe ste najbolj opazili?

Tu so drugačne fraze, pozdravi, ljudje so drugačni, pogovarjajo se o drugačnih stvareh, zdi se mi, da delujejo nekako po svoje – ali pa smo samosvoji Slovenci. Ne morem reči, da sem se popolnoma navadila ali navezala globoke stike, vsaj ne z večino, to je zame tako ali tako bila vedno težava, saj sem po naravi zelo vase zaprta.

Ko sem prišla v šolo na dan vpisov, sem bila zelo zgodnja, zato sem sedla na klopco pred vhodom in uro in pol opazovala ljudi, ki so prihajali in odhajali skozi vrata. Poznala nisem nikogar, jasno, in vsi, ki so hodili mimo, so bili tako ali drugače zastrašujoči – vsaj v mojih očeh. Večina ne prihaja iz tako preprostega okolja, kar je jasno na prvi pogled. Nisem naletela na sebi enake ljudi, temveč na popolnoma novo okolje, ki človeka prisili k odprtosti do novih reči.

Poleg teh nedoločljivih razlik lahko izpostavim tudi očitne – hrana je slabša, cene so višje, šola pa ubira čisto drugačni pristop, ki ga lahko le pohvalim. Začne se s človeškim in z neformalnim pristopom, neobremenjenim urnikom in konča pri le nekaj nalogah na semester. Na voljo so vsa oprema, sobe z računalniki, knjižnica – res je tu prednost glede kakovosti in količine nalog in podanega znanja.

V Ameriki študenti večinoma živijo v kampusih in internatih. Ali je pri vas enako?

Težko rečem, kako je z večino, ker izhajamo iz tako različnih ozadij in tudi ne vem za vsakega posebej ... Res pa je, da je tu veliko kampusov ki pripadajo neki določeni šoli ali pa so v lasti

zasebnih podjetij, veliko ljudi se odloči in živi v stanovanjih s prijatelji, nekateri že živijo skupaj s partnerji, nekateri pa so le vožnjo stran od pravega doma.

Kolikokrat na leto se vračate v Slovenijo?

Vračam se trikrat – konec vsakega semestra za en mesec in za poletne počitnice.

Kako izgleda delovni dan v Londonu?

Verjetno ni precej drugačen kot povprečen študentski dan v Sloveniji. Bistvena razlika je, da lahko vstajam kasneje, saj predavanj nikoli nimam pred deseto uro zjutraj. Pouk traja po nekaj ur in ponavadi okoli kosila že končam za tisti dan. V Angliji namreč sestavljajo urnike veliko bolj obzirno do tistih, ki imajo službo. Pustijo pa tudi čas, da se posvetiš interesom in razvijaš svoje znanje tudi izven šolskih projektov.

Se imate po študiju namen vrniti v Slovenijo ali vas je London pritegnil do tolikšne mere, da bi ostali tam za stalno?

Težko rečem. Ko sem bila tu le v mislih – leta nazaj – mi je bilo všeč. Ko sem prvič prišla, je bilo vse tako odvratno tuje, zdaj sem se privadila in gledam na to nekako tako kot včasih. Težko rečem, kaj bom – ne vem, ali bom ostala tu ali bom odšla spet kam drugam – zdi se mi pa, da bi bila vrnitev velik korak nazaj.

London je poleg raznih velikih ameriških mest zagotovo točka, kjer najdemo veliko slavnih. Večkrat na ulici opazite koga?

Presenetljivo še nisem opazila nikogar znanega. Ne potikam se po pravih krajih ob pravih urah.

Kako bi življenje v Sloveniji povzeli s tremi besedami in kako življenje v Londonu?

V Sloveniji tiše, neopazno in v zavetju, medtem ko je London kraj, ki izbije zrak iz pljuč, ko si tu prvič, in ti tudi prvič pljuča napolni.

*Anita in Ana Blatnik
Foto: Osebni arhiv Lare Drnovšek*

BRIHTNE GLAVCE

Približuje se konec šolskega leta

Kdo bi si mislil, da leto tako hitro mine? Tokratni kviz je namreč predzadnji v letošnjem šolskem letu, zadnjega bomo objavili v zadnji številki Kratkočasnika konec junija. In se potem enako kot vi odpravili počitniškim dogodivščinam naproti. A pri tem ne smemo pozabiti omeniti izžrebane nagrajenke kviza iz prejšnje, to je aprilske številke Kratkočasnika. To je Nataša Hochkraut iz 1. razreda PŠ Vrh nad Laškim, ki nam je poslala pravilno rešitev kviza – Miza se bo na veliko noč šibila pod dobrotami. Nagrado bo prejela v prihodnjih dneh.

1. Kateri praznik praznujemo 1. maja?

S Prešernov dan.

Š Praznik dela.

T Dan samostojnosti.

2. Nadaljuj znan slovenski pregovor: Običaji starine so ...

M ... tam dlako pusti.

N ... sam vanjo pade.

O ... ščit domovine.

3. Koliko dni ima maj?

L 31.

P 29.

V 30.

4. Kaj postavljamo 1. maja?

C leseno hišico.

B kozolec

A mlaj.

5. Kaj je Jupiter?

P Vrsta smuči.

R Pripomoček za kuhanje.

S Planet v našem osončju.

6. Kaj pri svojem delu potrebuje novinar?

D Teleskop.

E Mikrofon.

F Zalivalko.

7. Iz koliko zlogov je beseda sladoled?

J Iz dveh.

K Iz treh.

L Iz petih.

8. Naslov naše šole je ...

N ... Trubarjeva ulica 20.

O ... na Pristavi 11a.

P ... Trubarjeva ulica 10.

9. Glavno mesto Kitajske je ...

B ... Soči.

C ... New York.

Č ... Peking.

10. Kje izvira reka Savinja?

U V Logarski dolini.

O Na Ljubljanskem barju.

I Na Grintavcu.

11. Kako se imenuje samec košute?

K Srnjak.

I Košutar.

J Jelen.

12. Katero denarno enoto smo v Sloveniji uporabljali pred uvedbo evra?

S Dolarje.

P Kune.

I Slovenske tolarje.

13. Katero je starinsko ime za maj?

B Rožnik.

P Veliki traven.

O Mali traven.

14. Avtor knjige Pastirci je ...

J Primož Trubar.

K Desa Muck.

L France Bevk.

15. Katere pravljичne junake lovi Gargamel?

T Smrkce.

J Kozličke.

A Prašičke.

16. Kaj je teater?

S Zelenica.

R Gledališče.

K Naprava za merjenje.

17. Pri kateri temperaturi voda zamrzne?

A Pri 15°C.

B Pri 0°C.

C Pri 1°C.

18. Katero od naštetih živali najdemo v Avstraliji?

V Pingvina.

Z Severnega medveda.

Ž Kenguruja.

Nika Novak in Saša Klezin

GESLO:

1.	2.	3.	4.	5.	6.

7.	2.	8.	9.	10.	11.	6.	12.	8.

13.	2.	14.	6.	15.	11.	6.

13.	16.	12.	17.	14.	12.	18.	10.	11.	6.

BODI PISATELJ

Čudoviti

V marčevski številki šolskega časopisa smo objavili literarni prispevek Japonska češnja, katerega avtorica je učenka Ajda Kostevc. Za omenjeno besedilo je v okviru 19. slovenskih dnevov knjige na natečaju Bodi pisatelj v organizaciji Pionirskega doma Ljubljana na prireditvi na Kongresnem trgu prejela posebno priznanje za mladega perspektivnega pisca. To priznanje je žirija podelila desetim mladim ustvarjalcem med 260 prispevki, ki so prispeli na natečaj. Tokrat objavljamo Ajdine pozitivne literarne drobce.

Čudoviti smo v vsem, kar smo in kar nismo. Le zavedati se je potrebno.

Ajda Kostevc

1.

Poglej, kako čudovito! Mala deklica Sofija je prvič odprla majhne oči. Kaj si je mislila, ji je bil svet vseč? Morda ne? Kakršna koli bo, karkoli ji bo vseč, karkoli bo počela. Je in bo čudež, tako kot ti, si in boš nekaj čudovitega.

2.

Par drobnih nog dečka Doriana je prvič spoznavalo dotik trdnih tal. Kako se mu je zdelo, tako kot tebi? Ne vem, veš ti? Veš, kako čudovito je stopati po stopinjah ljudi?

3.

Arielina mama je odprla težka vrata velike šole. Deklica je vanjo vstopila radostno, polna veselja in zvedavosti. Ni čudovito biti postavljen pred nove izzive? Ni čudovito poizkušati?

4.

Zala je tekla po travniku, ki ga je prekrival maj. Trgala je cvetlice in vonja po pomladi ni bilo konca ne kraja. Kako čudovito je biti svoboden, kaj ne?

5.

Taj je iskal, nekaj je iskal. Kaj? Svobodo, srečo, ljubezen, žalost, pokvarjenost? Oh, ne, no. Iskal je zvezek. Nekaj, kar je popolnoma preprosto najti. Pa je to res? Je lažje najti zvezek ali srečo?

6.

Zakaj jočeš, Isadora? Kaj je, je kaj narobe, sem jaz naredila kaj narobe? Povej!

Ne, jočem, ker je vse v redu. Le odpočiti si želim.

7.

William je prerezal in po gladki koži je priteklo nekaj, kar naj bi teklo po žilah. Bolelo je, seveda. Ampak ni čudovito, da je tako močen. Tako močen v vsej svoji krhkosti.

8.

In ta trenutek mi bo vedno ostal v spominu. Tista toplina njegovih ram in njegov vonj, kot opij je opajal njeno dušo, ki je bila popolnoma nekje drugje, v svetu ljubezni! Tako čudovito je ljubiti!

9.

Te njene modre oči, kako so lepe, kako nedolžne, mile, ne poznajo laži in krivic. Kako je bila mati navdušena nad svojim novim čudežem!

10.

Kaj je poslušala, če ne sliši? Oh, jaz vem. Poslušala je tišino.

11.

Tit je pogledal na vlak, ravno je sedla. Gledala je ven, a ne njega, nekam drugam, stran, novim zmagam naproti. Njene oči so bile kalne. A kaj veš, morda je tako bolje?

12.

Starka je gledala skozi okno svoje stare hiše. Opazovala je ljudi, ki so hiteli. Niso se ustavili in se zavedali, kako čudovito je živeti.

13.

Kaj je pogledala nazadnje, hčer, sina, morda moža, mačka, sestro? Kaj? Zakaj je sploh pogledala, ne bi bilo bolje, če bi le zaprla oči in zaspala? Kaj je želela videti? Se je zavedala, kako lepo ji je bilo, kako lepo ji je in kako lepo ji še bo? Kako lepo ji bo, znova in znova ...

SVETOVALNI KOTIČEK

Učne težave

Pozdravljena, tetka Julči!

Konec šolskega leta se počasi, ampak vztrajno približuje in ne morem verjeti, da bom čez nekaj mesecev že v devetem razredu. Kot se spomnim, so včasih govorili da je osmi razred najtežji, ampak ta »rek« med učenci počasi izgublja veljavo, saj vsi govorijo, razumljivo, da se pred devetim razredom lahko skrijejo vsi ostali. Stvar je v tem, da nimam več motivacije in že letos sem si komaj spraskala skupaj tistih nekaj odličnih ocen. Strah me je, kaj se bo zgodilo naslednje šolsko leto. Saj veš, lahko je reči »učila se bom sproti«. To si ponavljam, že odkar pomnim, a zaenkrat nisem nič bliže cilju, kot sem bila pred osmimi leti, ko sem prvič prestopila prag šole.

Imaš kaj nasvetov za lažje učenje? Motivacijo? Kako naj se lotim učenja z veseljem in končno za spremembo uresničim želeno ter naredim nekaj koristnega?

Hvala ti za odgovor.

Lep pozdrav, osmošolka ☺

Živijo, živijo!

Pisma zadnje mesece v uredništvo kar dežujejo, vendar je tvoje pismo zelo pomembno. Torej: učenje je res prekletstvo, ki nas spremlja že od začetka. Ob prebiranju tvojega pisma sem se spomnila, kakšen problem sem s tem imela jaz. Veliko raje kot za zvezki sem se podila za vaškimi fanti. Vendar me je mama kar naprej naganjala noter in ker nisem imela motivacije, sem dobivala slabe ocene in se morala še več učiti. Mislim, da je ključ do uspeha star in obrabljen, vendar uporaben rek: brez muje se še čevelj ne obuje! Treba se je potruditi in sesti za mizo ter se seveda naučiti, najbolje je, da odmakneš vse pripomočke, ki te motijo in se zbereš. Morda ti bo najbolj pomagalo, da si predstavljaš, kako bo, ko boš dobila lepo oceno. Verjemi, to vse skupaj poplača!

Hvala za tvoje pismo, želim ti lep konec šole!

Teta Julči

NOVA KRATKOČASNIKOVA OSEBNOST

IMAŠ TEŽAVO, A NE VEŠ, KOGA BI VPRAŠAL/A?

- SEDAJ LAHKO VPRAŠAŠ TETO JULČI! JE PRAVA ENCIKLOPEDIJA ZNANJA IN IZKUŠENJ NA VSEH PODROČJIH!
- NE ZAPRAVLJAJ ČASA IN JI PIŠI NA NASLOV: radio@oslasko.si
- ODGOVOR BOŠ NAŠEL/LA V NASLEDNJI ŠTEVILKO ČASOPISA.

Tetka Julči!

KAM ZA KONEC TEDNA?

Voda za ohladitev in sprostitev

Tole sonce že prav poletno sije in nam s svojimi žarki polepša dneve. Zaradi vročine nas večkrat zamikata hladna senca in seveda bazen!

Bohinjsko jezero na več načinov
Privoščite si izlet z družino, peljite prijatelje na oddih, vzemite si dan zase in se umaknite od napornega ter stresnega vsakdana. Odlična izbira je Bohinjsko jezero, po katerem se lahko popeljete s turistično ladjico. Doživite Bohinjsko jezero in njegovo okolico iz druge perspektive in se prepustite čarobni jezerski gladini, razlagi

prijaznega vodnika in zaplujte z ladjo Zlatorog, ki je dolga skoraj 20 metrov in sprejme 75 potnikov.

Terme Čatež

Tobogani! Bazeni! Hladna voda! Si lahko želimo še kaj lepšega? Ob koncih tedna, ko se končuje šola in nimamo več toliko obveznosti, so prava odločitev zagotovo bazeni. Terme Čatež so ene tistih, ki ponujajo res vse!

Taja Jančič

FILMSKI KOTIČEK

The Perks of being a Wallflower

Film The Perks of being a Wallflower je posnet po knjigi, ki govori o težavah najstniškega življenja, iskanju samega sebe in soočanju s težavami, ki nas prizadenejo globlje, kot si mislimo. Film je poln globokih misli in na koncu ponuja šokantno odkritje, ki gledalca pusti obnemelega.

Za scenarij in režijo je poskrbel avtor knjige Stephen Chbosky, ki je izbral izjemne igralce – Emmo Watson, Dylana McDermotta, Kate Walsh in druge.

Zgodba govori o fantu Charlieju. Je v prvem letniku srednje šole in se sooča z iskanjem prijateljev. Mori ga spomin iz preteklosti. Ves čas ima privide o svoji teti, ki je živela z njim, nato pa umrla v prometni nesreči. Do konca filma ni razkrito, zakaj je nanj tako vplivala. Film prehaja iz najstniških težav v globlje psihične težave Charlieja, ki vplivajo na njegov pogled na svet. Za piko na i je še izjemen pisatelj in skozi celoten film svoja čustva in misli izraža v obliki pisanja. Življenje mu na bolje obračajo prijatelji in njegova simpatija Sam. A tudi ona ne more odvrniti njegovih misli od dogodka s teto. Ves čas ga preteklost dohaja in znova in znova razmišlja o njej. Skoraj do konca filma ni znano, da je

nagnjen k samomorom, kar pojasni to, da njegova sestra, takoj ko jo pokliče in ji pove, da spet razmišlja o teti, pokliče policijo, ki ga tik preden bi storil samomor, odpelje v psihiatrično bolnišnico, kjer s pomočjo strokovnjakinje prebrodi težave. Najbolj šokantno odkritje o stvareh, ki mu jih je naredila teta, pusti človeka objokanega in že misel na to, kako mučno je skrivati to vsa leta, je pretresljiva. Vse pa se konča srečno in ta film je dokaz, da je psihično zdravje najpomembnejša vrednota, saj je naše življenje lahko zaradi tovrstnih težav obrnjeno na glavo.

To ni eden tistih filmov, ki ga gledaš na petkov večer za zabavo. Je film, ob katerem razmišljaš, dojemaš in se predvsem naučiš veliko novega o tem, kako lahko človek z grozno preteklostjo prebrodi težave in kako je včasih najboljša odločitev preprosto prošnja za pomoč.

Ana Blatnik

ŠPORT

Napeto do zadnjega trenutka!

V petek, 24. maja, smo se učenci izbirnega predmeta odbojka s člani fotografskega krožka udeležili odbojkarske tekme v Stožicah.

Za zmago sta se potegovali Slovenija in Poljska. Po dveh setih je kazalo, da se bo Slovenija od zmage poslovila, vendar je sledil preobrat. Slovenci smo zmagali v naslednjih dveh setih. V zadnjem je celotna dvorana stala na nogah in

navijala. Padla je zadnja žoga in pobrala zmago, vendar napetost ni nikakor popustila do zadnjega trenutka. Bila je zanimiva izkušnja, saj je tekmo v živo videti čisto drugače kot po televiziji.

Taja Jančič

PŠ ŠENTRUPERT

Uspešni čebelarji

Na letošnjem 37. državnem srečanju in tekmovanju mladih čebelarjev, ki je bilo v soboto, 10. maja 2014, v Velikih Laščah, so se mladi čebelarji Podružnične šole Šentrupert odlično odrezali. Zlato priznanje sta prejeli učenki Veronika Horjak in Ana Šmerc, bronasti priznanji pa učenki Pia Privšek in Simona Kristanšek. Mladim čebelarkam in njihovim mentorjem iskrene čestitke.

Učiteljice PŠ Šentrupert

Veronika Horjak, Ana Šmerc, Pia Privšek in Simona Kristanšek

BIOLOGIJA IN KEMIJA

Mladi raziskovalci

19. maja 2014 je bilo 48. srečanje mladih raziskovalcev Slovenije 2014.

Ana Blatnik in Taja Jančič iz devetega razreda sta dosegli bronasto priznanje s področja biologije z naslovom Ovrednotenje okolju prijaznega postopka za količino DNA iz ekološkega in biološkega okolja.

Med šestimi najboljšimi raziskovalnimi nalogami v državi je Nik Kajtna osvojil zlato priznanje in zlato sovico za raziskovalno nalogo Razvoj in uporaba reakcijskega sistema na osnovi kemiluminiscence za ciljane forenzične aplikacije s področja kemije in kemijske tehnologije. Nik je

zato povabljen na srečanje Zotkinih talentov, ki bo 14. junija 2014 ob 16. uri v Marmorni dvorani na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani. Podelili mu bodo priznanje za najvišje dosežke na državni ravni.

Na tekmovanju Mladi za Celje, ki je bilo 3. marca 2014, sta Taja in Ana dosegli II. kategorijo (srebrno priznanje), medte ko je Nik Kajtna dosegel I. kategorijo (zlato priznanje). Iskrene čestitke za vrhunske rezultate.

Mentorja Marko Jeran in Milena Žohar

Taja Jančič, Ana Blatnik in Nik Kajtna